

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-130-18

Druk nr 2882
Warszawa, 26 września 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Przedsiębiorczości i Technologii oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W drodze wymiany not dyplomatycznych z dnia 14 marca 2018 r. oraz z dnia 18 czerwca 2018 r. zostało zawarte Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r., w następującym brzmieniu:

Po zaznajomieniu się z powyższym Porozumieniem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostało ono uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych,
- jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone,
- będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Andrzej Duda

PREZES RADY MINISTRÓW

Mateusz Morawiecki

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Porozumieniem

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rumunii zwróciło się do Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Bukareszcie w nocie Nr. H2-2/699 z dnia 14 marca 2018 r. z propozycją zawarcia *Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.* (dalej jako „Porozumienie”). W nocie zaproponowano, iż w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy *Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.* (Dz. U. z 1995 r. poz. 386), dalej jako „Umowa”, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy. W odpowiedzi Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Bukareszcie wystosowała do Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rumunii notę AMB.BUKA.241.2018 z dnia 18 czerwca 2018 r., w której wyraziła zgodę Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na zawarcie Porozumienia na warunkach zaproponowanych w nocie Rumunii.

Obowiązywanie Umowy jest kwestionowane przez Komisję Europejską z uwagi na niezgodność Umowy z prawem UE, podobnie jak kwestionowane jest obowiązywanie wszystkich pozostałych umów o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji zawartych pomiędzy państwami członkowskimi UE (dalej jako „umowy intra-EU BIT”). W odniesieniu do RP Komisja Europejska zakończyła w listopadzie 2016 r. nieformalne postępowanie (tzw. EU Pilot) rozpoczęte w czerwcu 2015 r. i rozważa wszczęcie formalnego postępowania ws. niezgodności m.in. tej Umowy z prawem UE. Takie formalne postępowania Komisji Europejskiej toczą się już przeciwko Austrii, Holandii, Słowacji, Szwecji i Rumunii.

RP jest obecnie stroną umów intra-EU BIT zawartych z prawie wszystkimi państwami członkowskimi UE, z wyjątkiem Irlandii i Malty, z którymi RP nigdy nie zawarła tego typu umów, oraz Włoch, z którymi umowa wygasła w 2013 r. na skutek wypowiedzenia przez Włochy. Ponadto RP wypowiedziała, z uwagi na prawo UE, umowy intra-EU BIT zawarte z Belgią i Luksemburgiem, Cyprem, Francją, Holandią i Portugalią.

Stanowisko RP wobec umów intra-EU BIT zostało przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 3 czerwca 2011 r. Zgodnie z nim umowy intra-EU BIT powinny zostać wypowiedziane przez wszystkie państwa członkowskie UE, a najlepszym rozwiązaniem dla RP byłoby, aby wszystkie państwa członkowskie UE podjęły jednocześnie wspólną decyzję o rozwiązaniu umów intra-EU BIT za obopólną zgodą na mocy *Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.* (Dz. U. z 1990 r. poz. 439). Alternatywnie, w przypadku braku możliwości osiągnięcia wśród państw członkowskich UE takiej jednomyślności RP, zgodnie z powyższym stanowiskiem, miała rozwiązać umowy intra-EU BIT zawarte z innymi państwami członkowskimi UE albo poprzez ich wypowiedzenie na warunkach określonych w tych umowach, albo na podstawie porozumienia stron.

W odpowiedzi RP skierowanej do Komisji Europejskiej we wrześniu 2015 r. w ramach ww. postępowania EU Pilot, RP podtrzymała gotowość do zakończenia obowiązywania umów intra-EU BIT zawartych przez RP z innymi państwami członkowskimi UE. Wskazała, że spośród dostępnych i analizowanych przez RP metod osiągnięcia powyższego celu, jednostronne wypowiedzenie umów intra-EU BIT przez RP byłoby najmniej pożądanym rozwiązaniem. Po pierwsze, umowy intra-EU BIT zawarte przez RP nie przewidują możliwości wypowiedzenia ich w każdym czasie, ponieważ obowiązują roczne lub półroczne okresy wypowiedzenia lub wypowiedzenie może nastąpić jedynie w okresie poprzedzającym okres zakończenia ich cyklu obowiązywania. Po drugie, nawet skuteczne jednostronne wypowiedzenie umowy nie powoduje zakończenia obowiązywania jej postanowień na skutek specyficznych przepisów końcowych tych umów pozwalających na ochronę inwestycji w ciągu kolejnych lat po wypowiedzeniu umowy (tzw. klauzula przedłużonego obowiązywania umowy). O wiele lepszym sposobem, jak Polska wskazała, byłoby rozwiązanie umów intra-EU BIT na podstawie porozumień dwustronnych, które przewidywałyby rezygnację z klauzuli przedłużonego obowiązywania umowy. RP podkreśliła w odpowiedzi do Komisji Europejskiej, że z uwagi na liczbę zawartych przez RP umów, jak również, biorąc pod uwagę wielość umów zawartych przez państwa członkowskie UE, wydaje się, że najszybszym i najskuteczniejszym rozwiązaniem na obecnym etapie byłoby jednoczesne podjęcie przez państwa członkowskie UE wspólnej decyzji o rozwiązaniu umów intra-EU BIT bez konieczności zachowania klauzul przedłużonego obowiązywania umowy, w oparciu o

porozumienie wielostronne, zawarte zgodnie z *Konwencją wiedeńską o prawie traktatów sporządzoną w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.*

Z uwagi na ówczesny brak konsensusu państw członkowskich UE co do celowości i sposobu rozwiązania umów intra-EU BIT RP przystąpiła do realizacji opcji rozwiązania tych umów na podstawie porozumień dwustronnych, które przewidywałyby rezygnację z klauzul przedłużonego obowiązywania umowy, wobec czego zawarcie tego Porozumienia jest dla RP zasadne. Takie procedowanie zostało także pozytywnie przyjęte przez Komisję Europejską.

2. Dotychczasowy a projektowany stan prawny

W polsko-rumuńskich stosunkach prawno-traktatowych w zakresie współpracy gospodarczej obowiązuje m.in. ww. *Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzona w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.* Zapewnia ona inwestorowi i jego inwestycjom z państwa – Strony Umowy na terytorium państwa – drugiej Strony Umowy pełną ochronę oraz możliwość dochodzenia roszczeń przed międzynarodowym trybunałem inwestycyjnym (arbitrażowym). Komisja Europejska ma poważne obawy, że umowy intra-EU BIT jako takie, w tym ww. Umowa, a także ich poszczególne postanowienia pokrywają się z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub mogą być z nimi sprzeczne, w szczególności z zasadami swobody przepływu kapitału, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług oraz z podstawowymi zasadami prawa UE, takimi jak: zasada nadrzędności, jedności, skuteczności i pewności prawa UE. Komisja Europejska podnosiła również zastrzeżenia dotyczące kwestii rozstrzygania sporów inwestycyjnych uregulowanej w dwustronnych umowach inwestycyjnych, w tym w ww. Umowie, co, zdaniem Komisji Europejskiej, „wydaje się być sprzeczne z wyłączną kompetencją sądów UE”.

Trybunał Sprawiedliwości UE (dalej jako „TSUE”) w wyroku wydanym w dniu 6 marca 2018 r. dotyczącym postępowania z wniosku sądu niemieckiego o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, sformułowanym w toku postępowania ze skargi Republiki Słowackiej o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego wydanego na podstawie umowy intra-EU BIT zawartej pomiędzy Czechosłowacją i Królestwem Niderlandów w 1991 r. z powództwa Achmea B.V. przeciwko Republice Słowacji (C-284/16) potwierdził zastrzeżenia Komisji Europejskiej i stwierdził, że klauzule arbitrażowe w umowach intra-

EU BIT są niezgodne z prawem UE, gdyż naruszają autonomię prawa UE (TSUE nie odnosił się do przepisów materialnych umów intra-EU BIT). Komisja Europejska odnosząc się do wyroku TSUE podkreśliła, że TSUE nie ograniczył swojej wykładni pod względem czasowym. Oznacza to, że klauzule arbitrażowe zawarte w umowach intra-EU BIT zostały przez TSUE uznane za sprzeczne z prawem UE ze skutkiem wstecznym. W przypadku nowych państw członkowskich UE wyrok TSUE wywołuje skutek od momentu akcesji do UE. To samo dotyczy zastosowania tzw. klauzul przedłużonego obowiązywania umowy. Komisja Europejska wskazała, że na państwach członkowskich UE ciąży obowiązek usunięcia umów intra-EU BIT z obrotu prawnego w celu zapewnienia pewności prawa. Ponadto w ocenie Komisji Europejskiej, wyrok TSUE ma znaczenie dla wszystkich postępowań arbitrażowych prowadzonych na podstawie umów intra-EU BIT oraz wewnątrzunijnego stosowania Traktatu Karty Energetycznej, a także dla wszystkich postępowań post-arbitrażowych (tj. postępowań ze skarg o uchylenie wyroków arbitrażowych oraz postępowań dotyczących uznania bądź stwierdzenia wykonalności tych wyroków). RP, która przystąpiła do postępowania, przedstawiała stanowisko wskazujące na sprzeczność umów intra-EU BIT z prawem unijnym. Stanowisko zbliżone do RP zajęła Komisja Europejska i wiele państw członkowskich UE.

Należy podkreślić, że wskutek sprzeczności z późniejszymi zobowiązaniami prawnomiędzynarodowymi Stron Umowy (RP i Rumunii) wynikającymi z członkostwa w UE, zawarte w Umowie postanowienia dotyczące rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem nie mogą być stosowane. Mimo to, rozwiązanie Umowy jest niezbędne w celu zapewnienia pewności prawa, jak również usunięcia z obrotu umowy międzynarodowej sprzecznej z porządkiem prawnym UE. Zawarcie przedmiotowego Porozumienia pozwoli zatem doprowadzić do zgodności z prawem UE stosunki polsko-rumuńskie.

3. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne

Zawarcie Porozumienia nie powinno mieć konsekwencji politycznych. Państwa członkowskie UE, w tym RP, jak i Rumunia, zostały wezwane przez Komisję Europejską do zakończenia obowiązywania umów intra-EU BIT. Zarówno RP, jak i Rumunia, wyrażają wolę rozwiązania Umowy. Jeszcze w 2016 r. Rumunia wystąpiła do RP z

propozycją rozwiązania Umowy łącznie z klauzulą przedłużonego obowiązywania umowy.

Porozumienie nie będzie miało negatywnych skutków społecznych, wręcz przeciwnie, należy oczekiwać, że zostanie ono życzliwie przyjęte z uwagi na publiczną krytykę w Polsce umów intra-EU BIT i międzynarodowego arbitrażu inwestycyjnego.

Zawarcie Porozumienia nie powinno wpłynąć na stosunki gospodarcze między RP a Rumunią. Umowę zawarto w czasie, kiedy państwa nie były członkami UE. Obecnie, w obu państwach, poziom prawodawstwa oraz dostęp do powszechnego sądownictwa dają inwestorom zagranicznym gwarancję ochrony inwestycji z możliwością dochodzenia swoich praw na drodze sądowej.

W 2016 r. nastąpił odpływ inwestycji rumuńskich w Polsce do – 37,1 mln EUR. W Polsce działa Global Food Sp. z o.o. będąca częścią rumuńsko-szwedzkiej grupy European Drinks. Zdecydowanie bardziej aktywną stroną w obszarze polsko-rumuńskich inwestycji są firmy polskie. Ocenia się, że wartość polskich bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Rumunii na koniec 2016 r. osiągnęła wartość ponad 558 mln EUR. Największym polskim inwestorem w Rumunii jest firma Tymbark Maspex. Dotychczasowe inwestycje Grupy Maspex w Rumunii osiągnęły wartość około 100 mln EUR. Firma ma pozycję lidera na rynku rumuńskim w segmencie soków owocowych, nektarów i innych napojów. Jest także wiodącym producentem produktów instant w Rumunii (kawa cappuccino, kakao, zabielać w proszku do kawy, herbaty rozpuszczalne), a także makaronów. Drugim pod względem wartości jest Ciech (fabryka sody), który przejął rumuńską spółkę Uzinele Sodice Govora S.A. (wartość inwestycji ok. 70 mln EUR). Inni wiodący polscy inwestorzy w Rumunii to: PROFI (sieć supermarketów spożywczych), CanPack (producent opakowań metalowych dla przemysłu spożywczego – fabryka puszek do napojów w Bukareszcie), Asseco (branża IT – właściciel spółki Asseco Romania), Porta (producent drzwi drewnianych, zakład produkcyjny w mieście Arad), Barlinek (producent wyrobów z drewna), Forte (100% udziałów w firmie S.C. FORTE MOBILA SRL), Orlen Asphalt (terminal przeładunkowy w Floresti). Poza wymienionymi wyżej firmami, na rumuńskim rynku obecne są również: Cersanit (producent glazury i urządzeń sanitarnych), VOX (producent okien i drzwi), Selena Romania SRL (producent i dostawca produktów chemii budowlanej), KLER Romania (producent mebli), Grupa Atlas (produkcja tynków i farb elewacyjnych).

Aktywnie rozwija się zaangażowanie polskich inwestorów w sektorze finansowo-bankowym KRUK Romania, Idea Bank.

O planach rozwiązania Umowy poinformowano także samorzady gospodarcze (Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy RP, Krajowa Izba Gospodarcza, Polska Rada Biznesu, Business Centre Club) i zwrócono się do nich z prośbą o przekazanie odpowiedzi na następujące pytania:

- czy inwestorzy polscy na rynku rumuńskim, w przypadku ewentualnych działań dyskryminujących ich inwestycje, korzystali lub rozważali możliwość wniesienia sporu przeciwko państwu ich goszczącemu? Czy w takim wypadku korzystali/korzystaliby z postępowania przed sądem powszechnym czy też przed międzynarodowym arbitrażem inwestycyjnym?
- czy zdaniem polskich inwestorów ochrona ich inwestycji w regulacjach Rumunii oraz w prawie UE jest niewystarczająca? Jeżeli tak, to w jakim zakresie?
- czy wygaśnięcie umów pogorszyłoby warunki prowadzenia działalności gospodarczej i ochrony praw inwestorów w Rumunii? Jeżeli tak, to w jaki sposób i w jakim stopniu?

Przedstawiciele jednego z samorządów gospodarczych wskazali, że przedsiębiorcy polscy zwracali uwagę na fakt, że zakres działalności gospodarczej czy inwestycyjnej w Rumunii był na tyle niewielki, że uniemożliwia im to zajęcie stanowiska w sprawie rozwiązania Umowy. Zaledwie jeden przedsiębiorca uznał, że szeroki zakres współpracy gospodarczej z Rumunią pozwala mu na zajęcie konkretnego stanowiska w tej sprawie – jednoznacznie stwierdził, że rozwiązanie Umowy nie będzie miało negatywnych konsekwencji dla działalności jego przedsiębiorstwa. W zakresie inwestycji, których firma dokonuje na rynku rumuńskim, rozwiązanie Umowy nie będzie miało dla niej dużego znaczenia i nie pogorszy warunków prowadzenia działalności gospodarczej i ochrony praw inwestorów w Rumunii. Firma nie spotkała się z działaniami dyskryminującymi inwestycje na rynku rumuńskim. W opinii przedstawiciela tej firmy ochrona inwestycji w prawie rumuńskim oraz w prawie UE jest wystarczająca.

W trakcie dalszych konsultacji samorzady gospodarcze udzieliły ogólnej odpowiedzi, iż mimo że inwestorzy polscy generalnie nie korzystają z ochrony przewidzianej umowami intra-EU BIT (pozywają państwa przed sądami powszechnymi), powołują się na ich

obowiązanie w dyskusjach z organami danego kraju przy zaistnieniu sporu. Jeżeli musieliby aktywnie dochodzić swoich roszczeń, powołując się na umowy intra-EU BIT, wybraliby procedurę arbitrażu na podstawie umowy intra-EU BIT (szczególnie fundusze inwestycyjne lokujące aktywa w instrumenty udziałowe polskich przedsiębiorstw inwestujących w państwach członkowskich UE, dla których rozwiązanie umów mogłoby mieć bezpośredni wpływ na ocenę ryzyka związaną z inwestowaniem). Główną barierą w korzystaniu z arbitrażu są jego wysokie koszty. Prawo materialne w państwach członkowskich UE oraz na poziomie UE zawiera niezbędne standardy gwarantujące zagranicznym inwestorom równe i sprawiedliwe traktowanie, natomiast problemem jest egzekwowanie tego prawa. Wskazywano na czasochłonność procedur, brak profesjonalizmu i obiektywizmu w podejmowaniu decyzji przez właściwe organy. Zdaniem polskich inwestorów międzynarodowy arbitraż inwestycyjny pozwala prowadzić postępowanie w sposób odformalizowany, elastyczny i neutralny. Generalnie zdaniem samorządów gospodarczych i polskich przedsiębiorców, dla ich bezpieczeństwa i ekspansji umowy intra-EU BIT są pożądane. Tym niemniej samorzady gospodarcze odnotowują stanowisko Komisji Europejskiej wobec umów intra-EU BIT i wszczęte przez nią postępowania.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii wynika, że polski inwestor skorzystał z ochrony przewidzianej Umową i skierował do międzynarodowego arbitrażu inwestycyjnego roszczenie przeciwko Rumunii (przed przystąpieniem Rumunii do UE). Natomiast inwestorzy rumuńscy nie składali roszczeń przeciwko RP na podstawie Umowy. Generalnie odnotowano tylko trzy przypadki skorzystania w ogóle przez polskich inwestorów z ochrony przewidzianej umowami intra-EU BIT przed międzynarodowymi trybunałami arbitrażowymi (na podstawie umów intra-EU BIT z Rumunią, Słowacją i Cyprzem). Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Prokuratorię Generalną RP na dwadzieścia sześć postępowań arbitrażowych, w których Prokuratoria Generalna RP od 2006 r. wykonywała lub wykonuje zastępstwo procesowe RP, szesnaście dotyczyło lub dotyczy sporów wniesionych przez inwestorów zagranicznych na podstawie umów intra-EU BIT (zawartych z Austrią, Francją, Niemcami, Cyprzem, Holandią, Belgią i Luksemburgiem, Republiką Czeską, Wielką Brytanią). Mimo dużego odsetka wygrywanych spraw (w tym ugody) Polska ponosi wysokie koszty postępowań arbitrażowych: zaliczki na koszty postępowania (w tym wynagrodzenie arbitrów), opinie biegłych, zorganizowanie rozpraw, tłumaczenia,

udział świadków oraz koszty zastępstwa procesowego. Zgodnie z informacjami byłego Ministerstwa Skarbu Państwa, RP w związku z postępowaniami arbitrażowymi poniosła od 2006 r. koszty w wysokości ok. 53 mln PLN. Porozumienie z Rządem Rumunii może więc potencjalnie istotnie zmniejszyć obciążenie państwa pod względem finansowym, ponieważ nie będzie zachodzić konieczność ponoszenia znaczących kosztów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym.

Zawarcie Porozumienia nie naruszy polskiego porządku prawnego i doprowadzi do usunięcia niezgodności Umowy z prawem UE. Zachowanie klauzuli przedłużonego obowiązywania umowy po wygaśnięciu Umowy oznaczałoby utrzymywanie niezgodności Umowy z prawem UE przez kolejne dziesięć lat, zgodnie z art. 10 ust. 3 Umowy.

4. Tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej Porozumieniem

Porozumienie posiada rangę umowy międzyrządowej. Rozwiązana Umowa jest traktowana w polskim porządku prawnym jako umowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, stosownie do art. 241 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.). Dlatego też związanie RP Porozumieniem nastąpi również za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tym bardziej, że Porozumienie dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich (w zakresie wygaszania prawa do kierowania skargi do międzynarodowego arbitrażu inwestycyjnego), spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja RP wymaga ustawy (zasady prowadzenia działalności gospodarczej, ochrona prawa własności, kwestia wywłaszczenia oraz odszkodowania w tym zakresie), a więc spraw, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji RP.

za zgodność tłumaczenia
z oryginałem

Ministerstwo Spraw Zagranicznych
Departament Traktatów Międzynarodowych

Nr H2-2/699

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rumunii przesyła wyrazy szacunku Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej w Bukareszcie i ma zaszczyt zaproponować zawarcie Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r. (dalej zwanego „Porozumieniem”), o następującej treści:

1. Traci moc Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzona w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.
2. Strony Porozumienia uzgodniły, że w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy Umowy, o której mowa w punkcie 1, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rumunii proponuje, aby w przypadku wyrażenia zgody przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na powyższą propozycję niniejsza nota wraz z odpowiedzią na nią stanowiły Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.

Ponieważ Rumunia już zakończyła niezbędne wewnętrzne procedury, Porozumienie wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania od strony polskiej noty o spełnieniu jej odpowiednich procedur wewnętrznych.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rumunii korzysta z okazji, aby ponowić Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej wyrazy najwyższego poważania.

Bukareszt, 14 marca 2018 r.

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej
w miejscu

MINISTER

Tomasz Kościński
PODSEKRETARZ STANU

AMB.BUKA.241.2018

*za zgodność tłumaczenia
z oryginałem*

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Bukareszcie przesyła wyrazy szacunku Ministerstwu Spraw Zagranicznych Rumunii i w nawiązaniu do noty werbalnej Ministerstwa Nr. H2-2/699 z dnia 14 marca 2018 r. ma zaszczyt poinformować, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się na zawarcie Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r. (dalej zwanego „Porozumieniem”), o następującej treści:

1. Traci moc Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzona w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r.
2. Strony Porozumienia uzgodniły, że w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy Umowy, o której mowa w punkcie 1, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH RUMUNII
DEPARTAMENT STOSUNKÓW DWUSTRONNYCH, WSPÓLPRACY
REGIONALNEJ I ROZSZERZENIA UE

Cc:

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH RUMUNII
DEPARTAMENT PROTOKOLARNY

Nota werbalna Nr. H2-2/699 z dnia 14 marca 2018 r. oraz niniejsza nota będą stanowiły Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r. Porozumienie wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania od strony polskiej noty o spełnieniu jej odpowiednich procedur wewnętrznych.

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej korzysta z okazji, aby ponowić Ministerstwu Spraw Zagranicznych Rumunii wyrazy najwyższego poważania.

Bukareszt, 18 czerwca 2018 r.

Tomasz Kościński
PODSEKRETARZ STANU

Warszawa, 30 sierpnia 2018 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.736.2017 / 10/dl

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii o zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rumunii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, sporządzonej w Warszawie dnia 23 czerwca 1994 r., wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

